

Sygn. akt IVCz 356/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wanda Dumanowska

Sędziowie SO: Mariusz Struski (spr.), Mariola Watemborska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2013 roku w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużniczki A. R. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęborku Romualdy Włodarczyk – Trojan – postanowienie z dnia 4 kwietnia 2013 r., w sprawie KM 2843/12, polegającą na oddaleniu wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 2843/12 z udziałem wierzyciela (...) S.A. w D.

na skutek zażalenia dłużniczki A. R. na postanowienie Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 14 maja 2013 roku, sygn. akt I Co 725/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Skarżąca A. R. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika radcę prawnego C. J., w dniu 21 kwietnia 2013 roku złożyła skargę na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęborku Romualdy Włodarczyk – Trojan z dnia 4 kwietnia 2013 roku, w przedmiocie oddalenia wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 2843/12. Wobec braku dołączenia do skargi pełnomocnictwa z należnym podpisem mocodawcy (dłużniczki), radca prawny – C. J., został wezwany przez Sąd Rejonowy w Łęborku do przedłożenia w terminie 7 dni stosownego pełnomocnictwa, pod rygorem odrzucenia skargi. Pełnomocnik wywiązał się z powyższego zobowiązania i w dniu 13 maja złożył do Sądu wymagane pełnomocnictwo.

Sąd Rejonowy w Łęborku, po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 roku w Łęborku na posiedzeniu niejawnym sprawy ze skargi dłużniczki A. R., postanowił odrzucić skargę. W treści uzasadnienia Sąd wskazał, iż dłużniczka A. R. reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyła skargę na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęborku, bez uiszczenia należytej od skargi opłaty. Zważywszy na powyższe Sąd zgodnie z regulacją art. 767³ k.p.c. orzekł o odrzuceniu skargi.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się dłużniczka, która wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Dłużniczka reprezentowana przez radcę prawnego C. J. podniosła, iż postanowienie wydane przez Sąd Rejonowy w Łęborku jest niesłuszne, bowiem zostało wydane niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Skarżąca przytoczyła treść art. 767³ k.p.c. oraz wskazała, iż przepis ten stanowi podstawę do odrzucenia skargi, jeżeli została ona wniesiona po terminie, albo w terminie nie uzupełniono jej braków formalnych. Dalej skarżąca wskazuje, iż po wejściu w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 roku, o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, uchylającej między innymi art. 130² § 3 k.p.c., każdy środek zaskarżenia wskazany w katalogu art.

130² § 3 k.p.c., w tym również skarga na czynności komornika, złożony zarówno przez samą stronę, jak i przez jej profesjonalnego pełnomocnika podlega odrzuceniu wyłącznie w sytuacji niewykonania zarządzenia wzywającego do uiszczenia opłaty. W związku z powyższym, zdaniem skarżącej, zastosowanie przez Sąd Rejonowy w Łęborku rygoru odrzucenia skargi na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łęborku, bez uprzedniego wezwania skarżącej do uzupełnienia braku fiskalnego tej skargi było nieprawidłowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zaskarżone postanowienie nie może się ostać.

Dla Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że do wejścia w życie z dniem 1 lipca 2009 r. ustawy z dnia 5 grudnia 2008 roku, o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2008.234.1571), uchylającej między innymi art. 130² § 3 k.p.c., rygor odrzucenia pisma wnoszonego przez profesjonalnego pełnomocnika z powodu nieuiszczenia należnej opłaty stałej lub stosunkowej, miał zastosowanie także do skargi na czynności komornika mimo, że w wymienionych w tym przepisie środkach odwoławczych i zaskarżenia nie było skargi na czynności komornika.

Jednakże przyjmowano i nadal przyjmuje się, że skarga na czynności komornika należy do kategorii innych środków zaskarżenia. Stąd samo posłużenie się w art. 130[2] § 3 k.p.c. formułą ogólną, przejętą z art. 363 § 1 k.p.c. przemawiało za tym, że wymienienie w treści tego pierwszego przepisu środków odwoławczych lub zaskarżenia nie było wyczerpujące, zwłaszcza, że uczyniono to w nawiasie, co jest najczęściej używaną stylizacją, wskazującą na to, że podawane wyszczególnienie jest przykładowe.

Za tym stanowiskiem stała również wykładnia systemowa, ponieważ jeśli ustawodawca w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych chciał ograniczyć pobieranie opłat tylko od niektórych środków odwoławczych lub zaskarżenia, to wymieniając je, posłużył się słowem „wyłącznie” (por. art. 35 ust. 1 i 36 ustawy), którego nie zastosował w treści art. 130[2] § 3 k.p.c. Wreszcie nie było żadnego uzasadnienia logicznego, aby spod działania rygoru z art. 130[2] § 3 k.p.c. wyłączać tego typu środki zaskarżenia jak skarga na czynności komornika, czy sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. W rezultacie przyjmowano, że nieuiszczenie przez profesjonalnego pełnomocnika opłaty stałej od skargi na czynności komornika powoduje odrzucenie skargi, bez wzywania do jej opłacenia.

Sytuacja uległa zmianie w wyniku uchwalenia ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. (Dz.U.2008.234.1571) zmieniającej nin. ustawę kodeks postępowania cywilnego, w wyniku której z dniem 1 lipca 2009 r. uchylony został art. 130² § 3 k.p.c.

Po uchyleniu art. 130² § 3 powstała wątpliwość, jakie skutki powinno powodować wniesienie przez profesjonalnego pełnomocnika nieopłaconego środka odwoławczego lub środka zaskarżenia, jeżeli pismo podlegało opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. W piśmiennictwie odrzucono możliwość odpowiedniego stosowania art. 130² § 1 i 2 k.p.c. w związku z przepisami dotyczącymi poszczególnych środków odwoławczych i środków zaskarżenia, co skutkowałoby ich odrzucaniem bez wzywania do uiszczenia opłaty, z możliwością uiszczenia brakującej opłaty w terminie tygodniowym, ze skutkiem od daty pierwotnego wniesienia. Za zasadną przyjęto natomiast koncepcję odpowiedniego stosowania art. 130 § 1 k.p.c. w związku z przepisami dotyczącymi poszczególnych środków odwoławczych i środków zaskarżenia, zakładającą obowiązek wezwania pełnomocnika strony do uiszczenia należnej opłaty pod rygorem odrzucenia wniesionego środka. Podobne stanowisko ugruntowało się także w orzecznictwie. Sąd Najwyższy konsekwentnie uznaje, że w razie wniesienia przez adwokata skargi kasacyjnej bez wymaganej opłaty przewodniczący wzywa do jej uiszczenia pod rygorem odrzucenia skargi.

W tym stanie rzeczy, odrzucenie w niniejszej sprawie skargi na czynności komornika wywiezionej przez fachowego pełnomocnika w imieniu skarżącej dłużniczki, bez wezwania do uiszczenia opłaty stałej w kwocie 100zł. było wadliwe.

Z tych racji, z mocy art. 386 § 1 k.p.c. i art. 397§ 2k.pc.i art. 13§ 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.